

Kunstenaar van de maand april 2024: Marion Steur

Al op de basisschool was ik in de ban van de magie van taal. Ik verslond boeken, ze vormden een uitweg uit het dagelijks leven. Taal kan betoveren, dingen zeggen maar ook achterhouden. Tussen de regels gebeuren de interessantste dingen. Geen wonder dat ik voor mijn schrijven bij de poëzie terecht ben gekomen. In mijn schrijven ben ik autodidact.

Gaandeweg had ik aan woorden niet genoeg. Instinctief greep ik naar aquarel voor kleurige ondergronden voor mijn gedichten. Ik volgde enkele cursussen tekenen en schilderen bij het Utrechts Centrum voor de Kunsten, maar aquarel bleef favoriet. Tekst en beeld werken op elkaar in en vormen een geheel dat meer is dan woorden en beeld over elkaar heen. Het nodigt uit tot kijken, dwalen, ontdekken en ideeën opdoen.

Daarna kwam het tot samenwerking met beeldend kunstenaars. Waar in mijn eigen werk het beeld zich naar de tekst voegt, is in samenwerking het beeld er meestal eerder. Ik schrijf het gedicht zo dat het net als het beeld op zichzelf kan staan, maar de combinatie maakt een andere dimensie los. Ook dat ervaar ik als magie.

Omdat mijn werk niet meer zonder beeld kan, had ik behoefte aan meer vaardigheden. Ik volgde traject 1 en 2 bij Storing AUB en de cursus Woord in Beeld bij Kunstlokalen Zutphen. Daar vond ik begeleiding en vrijheid om buiten het vertrouwde terrein van de taal stappen. Sindsdien experimenteer ik verder. Ik werk met wat er is, in mij en om mij. Ik gebruik gevonden voorwerpen die ik soms al heel lang heb bewaard (blijkbaar niet voor niets), nieuw en oud papier, viltstiften van mijn inmiddels volwassen zoons en vondsten uit eigen tuin.

Verwondering is de belangrijkste drijfveer in mijn werk. Via de poëzie probeer ik het dagelijks leven te begrijpen. Meer nog dan wat er gebeurt gaat mijn aandacht uit naar wat er onder ligt: het irrationele en het onderbewuste.

In mijn gedichten portretteer ik mensen, dieren, dingen en situaties en uit ik mijn bezorgdheid over onze leefomgeving.

Meer weten? Kijk op www.papierenvliegtuig.eu

foto: Marijke Schellekens

ALLES BIJ ELKAAR

ze wist niets anders dan heel
onafscheidelijk van binnen
om haar heen zag ze het niet
zonder weet van hoe het ging
zette ze haar solide lijf voor alles
ze wist hem bij zich totdat

hij stapte over het geslagen gat
keek en peilde aandachtig
leegte herbergt zoveel ruimte
ze woog zijn uitgestoken hand

samen nemen ze een smal pad
het brengt ze voorbij

filmversie met gedicht op <https://youtu.be/u61e-hEMYL0>

filmversie GELIJK GLIPT DOOR MAZEN op <https://youtu.be/YEmeQT6clDw>